

Току шо делото довели сме средъ пътя —
ти йокъ, такова . . . Туй е гряхъ и срамота.
И кой го прави, кой? Алъ, казва се, баща
съмъ твой, и нека менъ е просто да ти кажа:
отъ някое времѣ въ тебъ скъпашъ сила-врама
е влязла! Все така, все онака било,
тозъ кривъ и онзи кривъ, на всякъде все зло . . .
Да наменъ че е тъй. Добре. Но съ гюруптия
нима се никаква постигаа уравниа? . . .
Ба! Съ Левски, Богъ да го прости, така веднъжъ
се счепкахме. И днесъ все помня. Ази дръжъ,
той дръжъ — и няма край: какво и какъ да бъде,
когато дойде день и намъ ни се отсъди
свобода. Ази все налягахъ: царь, та царь . . .
Народа стало е и треба му очарь,
да го реди, да знай зашо и де го воан . . .
А той напираше: Царь? Свонте изгоан
царете гледать . . . — Ний сме имали царе:
нароуагъ и тогазъ не е билъ по-добре
отъ днесъ. Зашо ни е свобода? За царете?
И тазъ добра! Я вижъ: ти хората съ овшете
сбораберавашъ, Богъ на хората е палъ
умъ — те сами да си оправатъ своя халъ.
Царете сж добри, но въ приказките само —
и съ добрините си те нека плъзнатъ тамо!
Той дръжъ и азъ дръжъ, а Ружина Първанъ
(дошелъ бе съ менъ и той на Къркенския ханъ,
където бежне се за среша спогодили
тамъ съ Левски) отстранъ ни гледа и се хили,
на току изведнъжъ: „Алъ да ви кажа вама,
като ви слушамъ тъй отлеве на-насамъ
да се делякате, на паметь шо ми падна:
отюла имало два шганина — гладна
и жъна братия, петите имъ отъ гладъ
се пукатъ — 'Ехъ, сега, подзель едина братъ,
да има топъль хлябъ, да бучица и друго
и оирение, таквозъ . . . А? Както сме се тука